

Arrest

nr. 113 380 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat E. CASIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 januari 2010 een asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 15 maart 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 4 april 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

1.5. Bij arrest met nummer 106 201 van 1 juli 2013 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingen-status en subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2013 werd ingediend en op 17.05.2013 werd geactualiseerd door:

[...]

nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 15.01.2010 in België zou verblijven; hij zich al heel goed geïntegreerd zou hebben in onze maatschappij; betrokkene zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te spreken en hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben opgebouwd; hij tijdens zijn legaal verblijf een tewerkstelling zou hebben kunnen bekomen bij Boudewijn I bvba te Brugge als afwasser en het een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur zou betreffen, afgesloten op 01 September 2011 en hij ter staving deze arbeidsovereenkomst toevoegt en hij tevens loonbrieven van januari en februari 2013, een getuigenis van de uitbater van hotel – restaurant 't Zand te Brugge en getuigenverklaringen van collega's voorlegt; betrokkene tijdens zijn verblijf in België reeds een nieuw leven zou hebben kunnen opbouwen door zich in een recordtijd te integreren in de Belgische samenleving en hij ook reeds goed Nederlands zou spreken en hij zijn leven verder zou wensen uit te bouwen in België en betrokkene een attest cursus maatschappelijke oriëntatie toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij ter staving een arbeidsovereenkomst, loonbrieven, een getuigenis van de werkgever en getuigenverklaringen van collega's voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij een contract van onbepaalde duur zou hebben en hij bij een terugkeer zijn contract niet zou kunnen nakomen en hij zijn tewerkstelling zou verliezen en zijn verwijzing naar de tekorten vandaag de dag op de arbeidsmarkt, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen op basis van werk dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 15.01.2010, werd afgesloten op 03.07.2013 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan drie jaar en zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij om economische en om humanitaire redenen onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat het voortzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat het contact met zijn raadvrouw quasi onmogelijk zou zijn gelet op de afstand. Verzoeker zou het recht hebben om zijn raadvrouw te consulteren, dergelijke consultatie zou bij voorkeur nog altijd doorgaan op het kantoor van de raadvrouw, niet op zijn minst om ook de vertrouwelijkheid te kunnen garanderen. Dit laatste zou niet kunnen gegarandeerd worden door erop te wijzen dat men contact zou kunnen houden via de moderne communicatietechnieken.

Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen in hun land van herkomst geldt dat er een zekere afstand is tussen hun verblijfplaats in het land van herkomst en de woonplaats van hun advocaat in België. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit in aanraking zou zijn gekomen met de ordediensten en hij geen enkel gevaar voor de openbare orde/veiligheid zou vormen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van 'het beginsel van behoorlijk bestuur'.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"- Toepassing regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 3). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Nu de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing zijn, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft een belangrijke gelijkenis met een situatie omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering met de Belgische samenleving en de belangrijke economische bijdrage van de verzoekende partij in België.

Het niet aanvaarden van de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt en de daarin vervatte buitengewone omstandigheid is dan ook in strijd met het huidige beleid van de verwerende partij, aangezien tot op heden het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie immers aan de orde blijft. De regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienen, teneinde de rechtszekerheid te dienen, tot op heden, beoordeeld te worden in de geest van de regeringsinstructies.

- tewerkstelling

De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt is quasi gelijk aan de situatie beschreven in het punt 2.8.B. van de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009: de verzoekende partij heeft belangrijke economische belangen in België. Zoals reeds eerder aangehaald, dienen geen buitengewone omstandigheden bewezen te worden, indien een situatie beschreven in de regeringsinstructies aan de orde is.

In de geest van de regeringsinstructies is het mogelijk voor personen die ononderbroken in België verblijven (periode tussen 31 maart 2007 en datum regeringsinstructies) en die een arbeidscontract kunnen voorleggen, om op basis van tewerkstelling geregulariseerd te worden.

Op heden verblijft de verzoekende partij ongeveer drie jaar en zes maanden in België, en heeft de verzoekende partij reeds grote inspanningen geleverd teneinde bij te dragen tot de Belgische economie (verwijzend naar zijn tewerkstelling bij de BVBA Boudewijn I BVBA - stuk 4) en kan hij op heden een arbeidscontract van onbepaalde duur voorleggen. De verzoekende partij is er sinds 1 september 2011, onafgebroken, aan het werk.

Dat het arbeidscontract voor onbepaalde duur voor een bepaalde periode niet meer kan uitgevoerd worden, rekening houdende met het feit dat de verzoekende partij op heden niet meer rechtsgeldig in België mag werken, doet geen afbreuk aan het feit dat de uitvoering van het arbeidscontract van onbepaalde duur kan herleven: zodra de verzoekende partij de toestemming krijgt om te werken, zal het arbeidscontract van onbepaalde duur immers terug toepassing vinden en zal de verzoekende partij overeenkomstig dit contract tewerk gesteld kunnen worden.

Zoals reeds gezegd is de verzoekende partij al bijna twee jaar tewerkgesteld in het hotel - restaurant 't zand, gelegen te 8000 Brugge, t'zand 21. Zijn baas als zijn collega's zijn lof over hem. De verzoekende

partij heeft een goed voorkomen, past zich goed aan, staat open voor de cultuur en komt altijd op tijd voor zijn. De verzoekende partij is altijd vriendelijk en maakt nooit geen probleem. De verzoekende partij is echt een meerwaarde voor de Belgische maatschappij, betaalt alle belastingen en heeft geen openstaande schulden. De collega's van de verzoekende partij zouden niets liever hebben dat de verzoekende partij in België kan blijven en hopen dat de verzoekende partij bij hen tewerkgesteld kunnen blijven.

Rekening houdende met het nog steeds geldende beleid bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij nog steeds in de geest van de regeringsinstructies geoordeeld wordt aangaande regularisatieaanvragen, is het niet correct dat de verwerende partij de aanvraag tot regularisatie van de verzoekende partij als onontvankelijk heeft afgewezen. De verwerende partij schendt het vertrouwensbeginsel.

- Duurzame lokale verankering

De verzoekende partij verblijft al sinds januari 2010 in België. De verzoekende partij heeft op heden een langdurig verblijf van drie jaar en zes maanden.

Bovendien, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt is de duur van de behandeling van een asielprocedure van bijna drie jaar en zes maanden wel degelijk onredelijk lang te noemen. De verzoekende partij heeft daarnaast ook steeds het recht gehad om minstens tijdelijk te verblijven in België gedurende deze jaren (asielprocedure zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Gelet op het lange verblijf van de verzoekende partij hier in België, kan hij in aanmerking komen voor regularisatie. Rekening houdende met het lange verblijf van de verzoekende partij hier in België kan gesteld worden dat de verzoekende partij vertrouwd is geworden met de Westerse cultuur.

Gedurende zijn lange verblijf alhier heeft de verzoekende partij zich uitstekend geïntegreerd. Dit blijkt trouwens uit de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij, en alle bewijzen van integratie die van de verzoekende partij werden voorgelegd. Ten gevolge van het volgen van Nederlandse taallessen spreekt de verzoekende partij al een aardig mondje Nederlands. De studie van de Nederlandse taal als tweede taal getuigt van een sterke integratie in de Belgische maatschappij. Bovendien hebben de verzoekende partijen hier in België reeds een uitgebreide vrienden - en kennissenkring opgebouwd.

De verzoekende partij heeft een grote wil om zich aan te passen aan de Vlaamse cultuur en zijn intussen, door het jarenlange verblijf in België, reeds vertrouwd met alle diensten en voorzieningen die onze samenleving biedt.

Zoals reeds hierboven aangehaald verblijft de verzoekende partij al bijna vier jaar onafgebroken in België. In het land van herkomst hebben de verzoekende partij heel veel problemen gekend. In die jaren hier in België is de verzoekende partij er eindelijk in geslaagd een leven op te bouwen en heeft hij terug wat hoop in de toekomst.

Het is ontoelaatbaar dat de verzoekende partij opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich moet laten teneinde tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.

- Besluit

De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt binnen de geest van de regeringsinstructies, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren teneinde een economische bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving.

De specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden."

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Hoewel de situatie van de verzoekende partij kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf van de verzoekende partij, onontvankelijk bevonden.

Het niet toepassen van criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig artikels 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

De aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaren maakt een verschil in behandeling uit die niet redelijk verantwoord is.

De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, quod non.”

3.3.1. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

3.3.2. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden beoordeeld in het licht van het tevens geschonden geachte artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoeker met zijn aanvraag niet aantoont dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat hij zich niet meer kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009. Verweerder wees er hierbij op dat voormelde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State en bijgevolg de hierin vervatte criteria niet langer van toepassing zijn. Verzoeker stelt dat in een nieuwsbrief van het Kruispunt Migratie-Integratie wordt verklaard dat zowel *“het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block”* als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor zij die eraan voldoen. Hij meent dan ook dat verweerder niet kon voorhouden dat de instructies niet meer gelden en dat minstens de aanvragen om machtiging tot verblijf dienen te worden beoordeeld in de geest van deze regeringsinstructies. Hij wijst erop dat zijn situatie – waarbij hij doelt op een verblijf van drie jaar en zes maanden in België, het gegeven dat hij beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en een duurzame lokale verankering in België – binnen de geest van de vernietigde regeringsinstructie valt en dat deze als een prangende humanitaire situatie dient te worden beschouwd *“zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden”*. Hij betoogt dat zijn situatie niet op haar waarde werd beoordeeld.

De instructie waarop verzoeker doelt, werd – zoals hij zelf ook aangeeft – vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat een prangende humanitaire situatie ertoe dient te leiden dat *“er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden”*, merkt de Raad op dat dit betoog niet kan worden gevolgd. Zoals reeds gesteld, vernietigde de Raad van State voornoemde instructie net omdat vreemdelingen hierdoor ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, ondanks de uitdrukkelijke wettelijke verplichting hiertoe.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietig-

de instructie betroffen immers “*humanitaire*” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoeker toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het kabinet van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de in casu bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, in casu de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is nagegaan of de door verzoeker ingeroepen duur van het verblijf in België, zijn integratie, kennis van een landstaal en tewerkstelling konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Hij oordeelde evenwel dat deze elementen niet verantwoordden dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Specifiek wat de tewerkstelling betreft en het gegeven dat verzoeker beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en hij deze tewerkstelling zal verliezen, wijst verweerder erop dat verzoeker wist dat deze tewerkstelling enkel werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en enkel tot doel had verzoeker de mogelijkheid te bieden om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Tevens motiveert verweerder dat verzoeker, indien hij een verblijfsvergunning op basis van werk wenst te verkrijgen, hiertoe de nodige vergunningen dient aan te vragen. Aan de hand van zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de stukken van het dossier tot zijn besluit is gekomen dat voormelde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De Raad herhaalt dat een humanitaire situatie – die een machtiging tot verblijf kan rechtvaardigen – er niet toe kan leiden dat een vreemdeling ontslagen wordt van de wettelijke verplichting van het aantonen van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Er wordt in de bestreden beslissing verder verwezen naar het feit dat verzoeker slechts voorlopig tot een verblijf was toegelaten in het kader van de behandeling van zijn asielverzoek en dat hij wist dat hij het grondgebied diende te verlaten indien zijn asielaanvraag werd afgewezen. Verweerder oordeelde dat de duur van de asielprocedure – met name minder dan drie jaar en zes maanden – niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verzoeker betoogt dat een behandelingsduur van drie jaar en zes maanden wel degelijk onredelijk lang te noemen is. De stelling van verweerder dat deze termijn niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd, is evenwel niet kennelijk onredelijk rekening houdende met het feit dat een asielverzoek het voorwerp dient uit te maken van een individueel en grondig onderzoek en aangezien verzoeker gebruik maakte van de beroepsmogelijkheden die voorzien zijn in de Belgische wetgeving. Bovendien blijkt uit een zekere duur van de

asielprocedure op zich ook nog niet dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen aangevoerd ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag of zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3.3. Waar verzoeker stelt dat het vertrouwens- en/of het rechtzekerheidsbeginsel zijn geschonden, merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest. Het vertrouwens- of rechtzekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Een schending van het vertrouwens- en/of rechtzekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Verzoeker geeft verder aan dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu verweerder de criteria van de vernietigde instructie in casu niet heeft toegepast ondanks het gegeven dat het beleid erin bestaat de criteria wel nog toe te passen.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder de ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft getoetst aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene "*buitengewone omstandigheden*". Het gegeven dat verweerder over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen al dan niet te aanvaarden, ontslaat hem niet van de wettelijke verplichting opgelegd door de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden na te gaan.

De Raad herhaalt verder dat verzoekers betoog in wezen opnieuw is gericht tegen de motivering in de bestreden beslissing dat hij zich niet meer kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 omdat deze nietig werd verklaard door de Raad van State. Dienaangaande werd evenwel reeds vastgesteld dat dit kritiek betreft gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599) en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in wezen erkent dat zijn situatie niet geheel identiek is aan de situaties zoals deze werden omschreven in de vernietigde instructie. De Raad wijst erop dat zelfs indien een praktijk zou bestaan waarbij vreemdelingen ontslagen worden van het aantonen van buitengewone omstandigheden en de instructie van 19 juli 2009 de facto nog steeds zou worden toegepast, geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen. Verzoeker gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd/wordt zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van het niet-discriminatiebeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan dan ook niet worden weerhouden.

3.3.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.3.6. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS